

การพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชา ในเมืองเสียมเรียบ

Development of a Thai Language Curriculum for Communication for Cambombodian Students in Siem Reap City

¹สุมิตรา คำอาจ และ ²นภาพรณ์ ัญญา

¹Sumitra Kamart, and ²Napaporn Tunya

มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

Western University, Thailand

E-mail: ¹ksumitra072@gmail.com, ²tanyanapaporn9577@gmail.com

Received April 23, 2025; Revised June 5, 2025; Accepted July 10, 2025

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) การศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร 2) พัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร 3) ทดลองใช้หลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร และ 4) ตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้หลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ โดยใช้รูปแบบการวิจัยและพัฒนา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ จำนวน 31 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม โดยให้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ระยะเวลาในการทดลองรวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง เครื่องมือวิจัยมี 4 ชนิด ได้แก่ 1) หลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร 2) แผนการจัดการเรียนรู้ 3) แบบทดสอบวัดความสามารถทักษะด้านการพูดและการฟัง และ 4) แบบประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า (1) ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (2) ด้องค์ประกอบของหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารที่พัฒนาขึ้น ประกอบด้วย 1. ความเป็นมาและความสำคัญ 2. หลักการมีจุดเน้นในการใช้พัฒนาทักษะทางด้านภาษา ทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาไทยได้เป็นอย่างดี 3. จุดมุ่งหมายเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดและการฟังภาษาไทย 4. โครงสร้างหลักสูตร โดยเน้นพหุวัฒนธรรม หลัก

ไวยากรณ์และคลังคำศัพท์พื้นฐาน สระ คำประโยคและข้อความสั้น ๆ 5. แนวทางการบริหารจัดการหลักสูตรที่มุ่งเน้นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านทักษะการพูดและการฟังภาษาไทย เกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลาย 6. กิจกรรมการเรียนการสอน 3 ชั้น ได้แก่ ขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป มีสื่อที่เน้นให้เกิดการรับรู้จดจำและเรียนรู้สิ่งใหม่ผ่านประสาทสัมผัสหลายทาง และ 7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง (3) ผลการทดลองใช้หลักสูตร พบว่า นักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (4) ผลการประเมินหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมและความเป็นไปได้ต่อการนำไปใช้ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: หลักสูตรภาษาไทย; การสื่อสาร; นักเรียนกัมพูชา; เมืองเสียมเรียบ

Abstract

This article aimed to 1) investigate basic information in developing a curriculum with experts in Thai language learning, 2) develop and check quality of the curriculum, 3) implement the curriculum, 4) appropriateness and feasibility of an evaluation. The research design was Research and Development. The samples of this study consisted of 31 students by Cluster Random Sampling. The study was 12 hours over six weeks, at two hours per week and two hours. The instruments were: (1) a curriculum in Thai language, (2) the lesson plans, (3) an assessment form of listening and speaking Thai skills abilities and (4) appropriateness and feasibility of an evaluation of the curriculum. The statistics used for data analysis were the item-objective congruence index (IOC), mean, standard deviation, and t-test independent samples.

The research findings are as follows: 1) the basic information used in developing the enrichment curriculum, as a whole, was rated by the experts at the highest level of usability. 2) The curriculum consisted of: 1) the curriculum and documentation for training curriculum, including background and importance, principles, aims, curriculum structure, guidelines for organizing training activities, training activities, course materials, and measurement and evaluation. 3) the students significantly acquired higher skill in reading the listening and speaking Thai skills abilities after the treatment than that before at the .05 level and 4) The evaluation specialist course is appropriate and feasible, with an average score at the highest level.

Keywords: Thai language Curriculum; Communication; Cambodian Students; Siem Reap City

บทนำ

ประเทศไทยในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งในระบบสังคมโลก ได้ปรับเปลี่ยนแนวคิดในการพัฒนา โดยกำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2565–2569) ได้จัดทำขึ้นในช่วงเวลาของการปฏิรูปประเทศท่ามกลางสถานการณ์โลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและเชื่อมโยงกันใกล้ชิดกันมากขึ้นโดยได้น้อมนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มาเป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาประเทศต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 9–11 เพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันและช่วยให้สังคมไทยสามารถยืนหยัดอยู่ได้อย่างมั่นคงเกิดภูมิคุ้มกัน และมีการบริหารจัดการความเสี่ยงอย่างเหมาะสมส่งผลให้การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืน ในการจัดทำแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 ครั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้จัดทำบนพื้นฐานของยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2560– 2579) ซึ่งเป็นแผนแม่บทหลักของการพัฒนาประเทศ และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) รวมทั้งการปรับโครงสร้างประเทศไทยไปสู่ประเทศไทย 4.0 ตลอดจนประเด็นการปฏิรูปประเทศนอกจากนั้นได้ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วนทั้งในระดับกลุ่มอาชีพ ระดับภาคและระดับประเทศในทุกขั้นตอนของแผนฯ อย่างกว้างขวางและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันกำหนดวิสัยทัศน์และทิศทางการพัฒนาประเทศ รวมทั้งร่วมจัดทำรายละเอียดยุทธศาสตร์ของแผนฯ เพื่อมุ่งสู่ “ความมั่นคง มั่งคั่งและยั่งยืน” การพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญในการเชื่อมต่อกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ในลักษณะการแปลงยุทธศาสตร์ระยะยาวสู่การปฏิบัติ โดยในแต่ละยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ได้กำหนดประเด็นการพัฒนาพร้อมทั้งแผนงาน/โครงการสำคัญที่ต้องดำเนินการให้เห็นผลเป็นรูปธรรมในช่วง 5 ปีแรกของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อเตรียมความพร้อมคน สังคม และระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถปรับตัวรองรับ ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม

ดังนั้น การแก้ไขปัญหาการอ่านเขียนภาษาไทย คือ ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อ่านไม่คล่องเขียนไม่คล่อง ในขณะนี้ปัญหาเร่งด่วนที่ครูผู้สอนทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูผู้สอนภาษาไทยต้องร่วมมือร่วมใจแก้ไขเพื่อให้เยาวชนผู้เป็นอนาคตของชาติ มีการพัฒนาหรือได้รับการแก้ไข ปัญหา ด้วยเหตุที่ว่า หากเยาวชนของเราอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ การเรียนรู้สรรพวิชาต่าง ๆ ก็ย่อมจะมีติดมน เพราะทักษะ การอ่านเขียนเป็นทักษะพื้นฐานจำเป็นในการรับสาร ส่งสาร นอกเหนือ จากทักษะ ฟัง ดู พูด ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะภาษาไทยเป็นเครื่องมือสำคัญที่ผู้เรียนจะใช้ในการแสวงหาความรู้ในโลกกว้างได้อย่างไม่มีสิ้นสุด (เมธิ ปิยะกุล, 2559) จึงกล่าวได้ว่า การใช้ภาษาไทยในการปฏิบัติงานมีความสำคัญเป็นอย่างมากในแต่ละทักษะ ในส่วนทักษะการฟัง ถ้าผู้ปฏิบัติงานมีทักษะในการฟัง สามารถเข้าใจในวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และวิธีการทำงาน จะช่วยให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี ประสานงานได้ดีและปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งสามารถทำงานเป็นทีมได้ ทักษะนี้จึงจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการทำงาน ส่วนทักษะการพูดในการ

แสดงความคิดเห็น การชี้แจงข้อมูล และการนำเสนอ ถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมากเพราะจะมีส่วนในการเสริมสร้างความเข้าใจ ช่วยลดข้อผิดพลาดที่เกิดจากการประสานงาน ซึ่งการที่มีทักษะการพูดที่ดีจะช่วยให้การสื่อสารกับผู้ร่วมงาน ลูกค้าหรือบุคคลอื่น ๆ เกิดประโยชน์อย่างสูงสุดแก่การทำงาน ส่วนทักษะในการอ่าน ผู้ปฏิบัติงานจะต้องมีการแสวงหาความรู้ โดยศึกษาจากเอกสาร ตำรา คู่มือ และสื่อต่าง ๆ นำความรู้มาใช้และพัฒนางาน เพื่อให้ได้งานที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและส่วนทักษะการเขียน รวมไปถึงการแสดงออกด้วยท่าทาง โดยมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน เช่น เพื่อให้ข้อมูล เพื่อชักจูงหรือโน้มน้าวใจ เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดี เพื่อให้เกิดการยอมรับและได้รับความร่วมมือจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง (Anaraki et al., 2024) ด้วยเหตุนี้ผู้ปฏิบัติงานควรมีการฝึกเพื่อเพิ่มทักษะในการสื่อสารให้เหมาะสมกับกาลเทศะ สามารถเลือกใช้ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษาในการสื่อความหมายให้ชัดเจน เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศกำลังได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย จะเห็นได้จากมีชาวต่างประเทศสนใจเรียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งในด้านทักษะการสื่อสาร (Communication skills) ความสามารถในการติดต่อสื่อสาร การพูด การเขียน และการนำเสนอ (Presentation) ความสามารถในการสื่อสารเข้าใจได้ง่าย เรียบร้อย ชัดเจน ถูกต้อง รัดกุม มีลำดับขั้นตอนที่ดี ไม่ก่อให้เกิดความสับสนต่อการทำงาน รู้จักสอบถาม รู้จักชี้แจงผลการปฏิบัติงานและข้อขัดข้องให้ทราบ พบว่า ผลการประเมินอยู่ในระดับปานกลางและสิ่งที่ต้องได้รับการพัฒนา คือการนำเสนอ ซึ่งสอดคล้องกับงานแนวการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 โดยมีการเรียนการสอนเปลี่ยนไปจากเดิม (สาวิณี รอดบัณฑิต และ กิ่งกาญจน์ บุรณสินวัฒนกุล, 2567) และรูปแบบการเรียนรู้ในห้องเรียนเปลี่ยนจากการถ่ายทอดหรือบอกความรู้มาเป็นเรียนโดยนักเรียนหรือนักศึกษาทำกิจกรรมเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจขึ้นในสมองและจิตใจของตน (Hang & Chayanuvat, 2024) ห้องเรียนจึงต้องเปลี่ยนจากห้องเรียนโดยครูสอนหน้าชั้นมาเป็นห้องเรียนโดยผู้เรียนลงมือทำเป็นทีมการออกแบบก่อสร้างห้องเรียนจึงต้องเปลี่ยนไปจากออกแบบห้องเรียนเป็นออกแบบห้องทำงาน เพราะเวลานี้ผู้เรียนต้องเรียนโดยการทำงาน หรือห้องเรียนโดยการลงมือปฏิบัติ

การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีหนึ่งที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงได้รับการฝึกฝนทักษะกระบวนการแสวงหาความรู้ ทักษะการบันทึกรู้ ทักษะการคิด ทักษะการจัดการกับความรู้ ทักษะการแสดงออก ทักษะการสร้างความรู้ใหม่และทักษะการทำงานเป็นกลุ่มจัดว่าเป็นวิธีเรียนที่สามารถนำมาประยุกต์ให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนที่มีคุณภาพได้อีกวิธีหนึ่ง จึงนับว่าเป็นวิธีเรียนที่ควรนำมาใช้ได้ดีกับการเรียนการสอนปัจจุบัน เพื่อให้การเรียนรู้ของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (วิจารณ์ พานิช, 2555) โดยรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือจัดกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และสมรรถนะทางด้านการใช้ภาษาไทย ใช้ร่วมกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative language teaching) ในขณะเดียวกันบริบทการสอนภาษาไทยในต่างประเทศโดยผู้สอนชาวไทย มีความแตกต่างอย่างมากในบริบทการสอน

ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่ประเทศไทย โดยเฉพาะเรื่องบริบทแวดล้อมทางภาษาต่าง ๆ ซึ่งการสอนภาษาไทยในต่างประเทศมักมีเพียงผู้สอนเท่านั้นที่เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้หลัก สื่อการเรียนรู้ภาษาไทยที่มีค่อนข้างน้อยและหายาก โอกาสที่ค่อนข้างน้อยที่จะได้ใช้ภาษาไทยในสถานการณ์จริง สภาพสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่าง ปัญหาด้านการสื่อสารเนื่องด้วยข้อจำกัดทางภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน รวมถึงข้อจำกัดอื่น ๆ ในการจัดการเรียนการสอนและการฝึกฝนทักษะการใช้ภาษา (Tyler, 1957) ดังนั้น ผู้สอนชาวไทยที่จะต้องไปปฏิบัติการสอนภาษาไทยในต่างประเทศ จึงมีความจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมในหลาย ๆ ด้านในการจัดการเรียนการสอน การใช้เอกสารประกอบการสอน หนังสือ ตำรา แบบฝึก อุปกรณ์การเรียนการสอน และสื่อการเรียนรู้ การเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศอื่น ๆ รวมถึงการเตรียมการสำหรับการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น เพื่อสามารถจัดการเรียนการสอนภายใต้ข้อจำกัดต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนรู้ที่ดีจะสามารถเพิ่มประสิทธิภาพของผู้เรียน จึงเท่ากับเป็นการเพิ่มผลผลิตให้กับองค์การช่วยให้เกิดเจตคติที่ดีกับองค์การ ทำให้มีความกระตือรือร้นในการพัฒนาตนเอง การจัดการเรียนรู้จะทำให้องค์การได้ประโยชน์อย่างเต็มที่ ซึ่งการจัดการเรียนรู้เป็นการเน้นย้ำในการเพิ่มขีดความสามารถในการปฏิบัติงาน ดังนั้นจากปัญหาการปฏิบัติงานด้านการใช้ภาษาไทยจึงจำเป็นต้องได้รับการจัดการเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว รวมทั้งตอบสนองความต้องการในการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียน นักศึกษาและสถานประกอบการ เพื่อการพัฒนาความรู้และสมรรถนะทางด้านการใช้ภาษาไทยในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมซึ่งสอดคล้องกับ รุ่งฤดี แพลงคร (2560) ได้ให้สัมภาษณ์ในหัวข้อ การสอนภาษาไทยที่ประเทศเวียดนามด้วยวิธีธรรมชาติ ได้กล่าวถึงวิธีการสอนภาษาไทยพื้นฐานให้ชาวเวียดนาม สามารถสรุปได้ว่า การสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติควรใช้ภาษาไทยตั้งแต่เริ่มแรกโดยใช้ภาษาไทยเป็นสื่อกลางในการสอน จะใช้ภาษาอังกฤษในการแก้ปัญหาเท่านั้น และมุ่งเป้าในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นที่ทักษะการฟังและพูดก่อน โดยใช้เวลาประมาณ 2 เดือน ซึ่งในการเรียนการสอนช่วงแรกนักศึกษาอาจมีพัฒนาการอย่างช้า ๆ แต่เมื่อผู้เรียนฟังและพูดภาษาไทยได้ในระดับหนึ่ง สามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้แล้ว จึงเพิ่มทักษะการอ่านและเขียนให้มากขึ้น ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วมากขึ้น นอกจากการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยต่าง ๆ ในห้องเรียนแล้ว ยังมุ่งให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ตรงจากการเรียนรู้ภาษาไทยนอกห้องเรียน โดยการนำนักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมด้านภาษาและวัฒนธรรมไทย และกิจกรรมพบปะกับคนไทยเพื่อสร้างเสริมทักษะทางภาษา ส่งผลให้การเรียนภาษาไทยมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จ และนอกจากนี้ นอกจากนี้ วัชรพล วิบูลศรี (2563) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยปูซาน ภาษาและกิจการต่างประเทศ ประเทศเกาหลี ในการจัดกิจกรรมทางด้านการใช้ภาษาเพื่อให้นักศึกษาได้สัมผัสและเรียนรู้วัฒนธรรมไทยโดยตรง

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบและผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญและจะแสดงให้เห็นถึงแนวทางและข้อควรปฏิบัติในการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศให้แก่ผู้เรียนในต่างประเทศ โดยเฉพาะนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบที่ผู้วิจัยได้ปฏิบัติงานอยู่ในปัจจุบัน เพื่อการสอนภาษาไทยให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด เช่น การรู้จักผู้เรียนเพราะจะช่วยทำให้เข้าใจพื้นฐานของผู้เรียนและจำแนกกลุ่มเรียนได้ นอกจากนี้การสร้างการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารมีกระบวนการที่เหมาะสมสอดคล้องกับสภาวะทางสังคมและวัฒนธรรมไทยและการจัดการเรียนการสอนที่ดี มีจิตวิทยาในการสอนนักศึกษาต่างชาติเข้าใจความแตกต่างทางวัฒนธรรม สร้างบรรยากาศให้น่าเรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จได้รวดเร็วยิ่งขึ้น ตลอดจนที่จะเห็นหลักสูตรที่จะสามารถแนะนำวิธีการเลือกสื่อที่จะใช้สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นสื่อสมัยใหม่ สามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวันเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการอ่านภาษาไทยของชาวต่างชาติให้มีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อการศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำหรับพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ
2. เพื่อพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ
3. เพื่อทดลองใช้หลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ
4. เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ

การทบทวนวรรณกรรม

การจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

แนวคิดที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) และข้อมูลความรู้คือผลที่เกิดจากการแก้ปัญหา (Problem-solving) ซึ่งข้อค้นพบเล็กๆ เหล่านี้เป็นเสมือนชิ้นส่วนที่ประกอบกันแล้วเหมาะสมกับแต่ละสถานการณ์ในเวลานั้น โดยการเรียนรู้โดยใช้ปรากฏการณ์เป็นฐานมักจะเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมของการทำงานแบบร่วมมือร่วมพลัง (Collaborative) และยังสนับสนุนทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมและทฤษฎีสังคมวัฒนธรรม ที่อธิบายว่าข้อมูลความรู้ต่าง ๆ นั้นไม่ได้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของบุคคล แต่เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาจากบริบททางสังคม เช่น ระบบภาษา สูตรคณิตศาสตร์ และเครื่องมือการคิดต่างๆ ที่สำคัญคือ (วิจารณ์ พานิช, 2555) ไม่ใช่ว่าผู้เรียนทุกคนจะต้องสร้างองค์ความรู้ขึ้นมาใหม่ด้วยตนเองเท่านั้น แต่ผู้เรียนสามารถใช้ข้อมูลความรู้และเครื่องมือในการเรียนรู้ผ่านกระบวนการทางสังคมวัฒนธรรมได้อีกด้วย

รูปแบบวิธีการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

วิธีการสอนภาษาไทยจัดเป็นกระบวนการสอนที่กระตุ้นการเรียนรู้โดยจัดกิจกรรมที่พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์เป็นหลัก (รุ่งฤดี แผลงศร, 2560) มีดังนี้

1. วิธีการสอนไวยากรณ์และการแปล (Grammar Translation) เป็นวิธีการสอนที่เน้นกฎไวยากรณ์และการแปลเป็นสื่อให้นักเรียนเข้าใจบทเรียน ซึ่งจะเน้นความรู้ ความจำ คำศัพท์ กฎเกณฑ์ และความสามารถในการแปลเป็นหลัก วิธีการสอนแบบนี้ครูจะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญมาก นักเรียนเป็นเพียงผู้รับฟัง

2. วิธีสอนแบบตรง เป็นวิธีการสอนที่เน้นทักษะการฟัง และพูดให้เกิดความเข้าใจ แล้วจึงฝึกทักษะการอ่านและการเขียน โดยมีความเชื่อว่า เมื่อนักเรียนสามารถฟังและพูดได้แล้ว ก็สามารถอ่านและเขียนได้ง่าย และเร็วขึ้น เช่น การปฏิบัติตามคำสั่ง การสนทนาเป็นคู่ การเขียนตามคำบอก เป็นต้น

3. วิธีสอนแบบฟัง-พูด (Audio – Lingual Method) เป็นวิธีการสอนตามหลัก ภาษาศาสตร์ และวิธีสอนตามแนวโครงสร้าง เป็นการสอนตามหลักธรรมชาติ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน สอนครบองค์ประกอบลำดับจากง่ายไปหายาก เน้นการฝึกที่มุ่งเรื่องการฝึกอุปประโยคมากกว่าประโยชน

4. วิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive Code Learning theory) วิธีการสอนแบบนี้ยึดแนวคิดที่ว่าภาษาเป็นระบบที่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ ความเข้าใจ และการแสดงออกทางภาษาขึ้นอยู่กับความเข้าใจ กฎเกณฑ์ เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจรูปแบบของภาษาและความหมายแล้ว ก็จะสามารถใช้ภาษาได้ การสอนจึงมุ่งฝึกทักษะทุกด้านตั้งแต่เริ่มสอน โดยไม่จำเป็นต้องฝึกฟังและพูดให้ดีกว่าก่อน แล้วจึงอ่านและเขียนตามวิธีสอนแบบฟัง-พูด (Audio – Lingual Method)

5. วิธีสอนตามเอกัตภาพ (Individualized Instruction) จากวิวัฒนาการสอน ภาษาอังกฤษ จะเห็นว่า ผู้เรียนเริ่มมีบทบาทจากการเป็นผู้รับเพียงฝ่ายเดียวมาเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในการสอนมากขึ้นเป็นลำดับ การสอนเปลี่ยนจากยึดครูเป็นศูนย์กลางมาเป็นยึดผู้เรียนเป็นหลัก

6. วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Method) แนวการสอนแบบนี้ให้ความสำคัญต่อการฟังเพื่อความเข้าใจ และสามารถปฏิบัติตามได้ก็จะช่วยให้จำได้ดี แต่เป็นเพียงฟังและทำตามผู้สอน ผู้สอนเป็นผู้กำกับพฤติกรรมของผู้เรียนทั้งหมด และเมื่อเรียนไปได้ระยะหนึ่ง และพร้อมที่จะพูดก็จะเป็นผู้ออกคำสั่งเอง แล้วเรียนอ่านและเขียนต่อไปภาษาที่นำมาใช้ในการสอนเน้นที่ภาษาพูด เรียนเรื่องโครงสร้างทางไวยากรณ์ และคำศัพท์มากกว่าด้านอื่น ๆ

7. วิธีการสอนแบบอภิปราย (Discussion Method) เป็นวิธีการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียน รู้จักการทำงานเป็นกลุ่ม รวมพลังความคิดเพื่อพิจารณาหาทางแก้ไขปัญหา หาข้อเท็จจริง ฝึกให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าพูด อย่างมีเหตุผล ฝึกการเป็นผู้ฟังที่ดี ฝึกให้เป็นคนมีระเบียบวินัย และอดทนที่จะรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

8. วิธีการสอนแบบโครงการ (Project Method) เป็นวิธีที่สอนให้ผู้เรียนทำกิจกรรม ใดกิจกรรมหนึ่งที่ผู้เรียนสนใจ หรือตามที่ครูมอบหมายให้ทำ ผู้เรียนจะดำเนินการอย่างอิสระ ผู้สอนเป็นเพียงผู้

ซึ่งจะช่วยเหลือและติดตามผลงานของผู้เรียนว่าดำเนินการไปอย่างไร และช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาได้เป็นอย่างดี

9. วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) วิธีการสอนแบบนี้มีแนวคิดที่ต่างไปจากแนวคิดอื่น คือแนวการสอนแบบนี้จะยึดผู้เรียนเป็นหลัก เน้นการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ผู้เรียนแต่ละคนร่วมกิจกรรม ส่วนผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาด้านภาษาเท่านั้น ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นหลัก

10. วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) วิธีการสอนจะเน้นการสอนเพื่อการสื่อสาร ไวยากรณ์ เสียง ศัพท์ และโครงสร้างเท่านั้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้ ทั้งนี้เพราะเราใช้ภาษาเป็นสื่อเพื่อทำหน้าที่แลกเปลี่ยนกัน ทักษะการสอนภาษาต่างประเทศร่วมกัน

การเรียนรู้เชิงรุกในชั้นเรียน

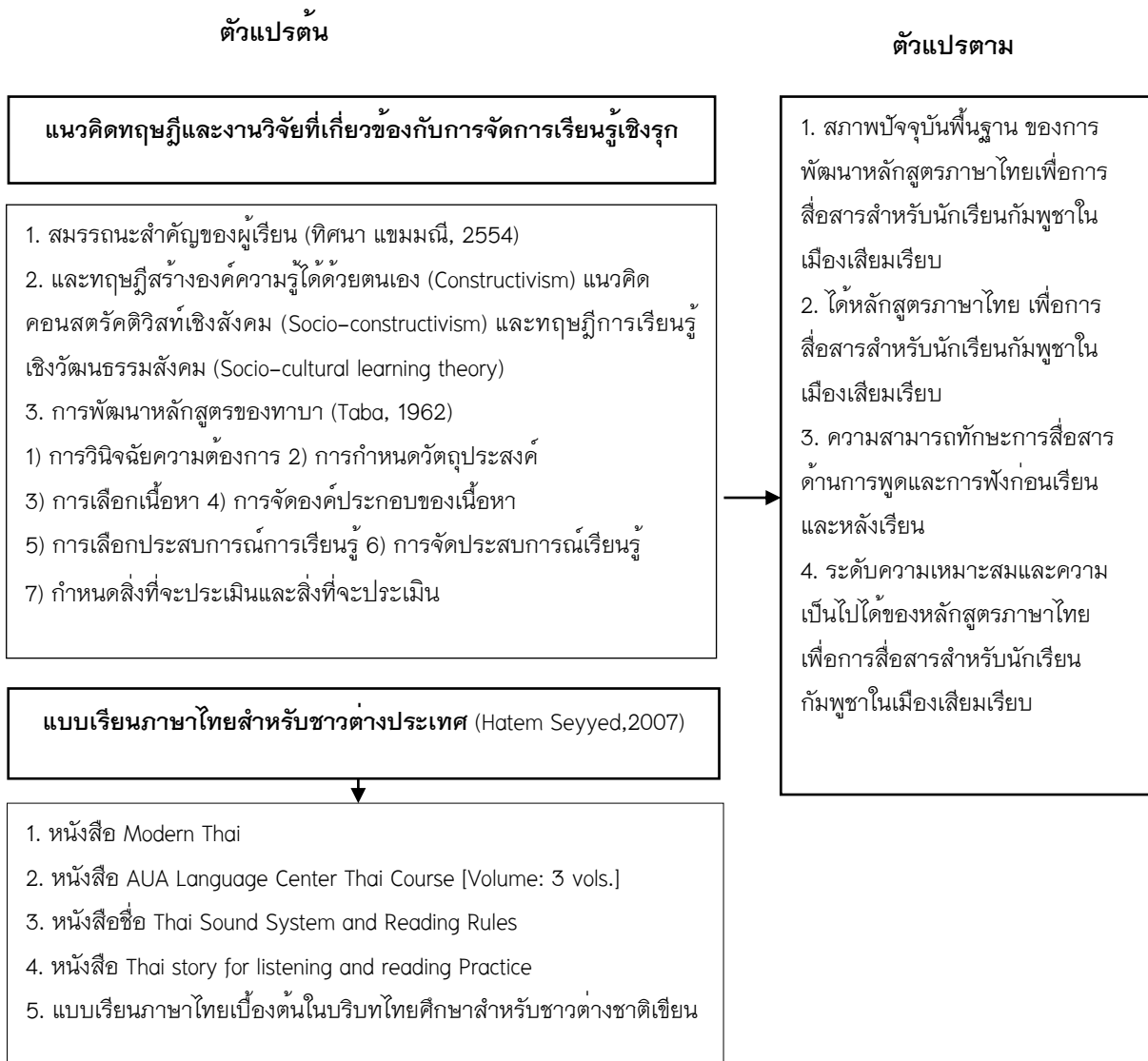
แนวความคิดของการเรียนรู้เชิงรุกในชั้นเรียนเน้นให้นักเรียนมีอิสระในการเรียน และมีความควบคุมตัวเอง อยู่ในระดับสูง ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยลักษณะของกิจกรรมจะครอบคลุม กระบวนการแก้ปัญหา (พรสวรรค์ บึงราชฤทธิ์ และ อภิชา แดงจำรูญ, 2567) ซึ่งอาจจัดกิจกรรมเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มเล็กๆ ลักษณะการสอนตรงกันข้ามกับการสอนแบบบรรยาย และประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ ที่กระตุ้น จูงใจนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดทักษะด้านการติดต่อสื่อสาร เกิดความรู้สึกสนุกสนานขณะเรียน เกิดทัศนคติทางบวกในการเรียนเพิ่มขึ้น และเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่นักเรียนมีกิจกรรมร่วมกันในลักษณะของการร่วมกันทำงานเป็นทีม โดยมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ซึ่งกันและกัน เช่น Cooperative/ Collaborative learning, Discovery learning, Experiential learning, Problem-Based learning, Inquiry-Based learning, Project-Based learning (วิจารณ์ พานิช, 2556; Settle, 2011) ซึ่ง Active learning จะให้ความสำคัญต่อลักษณะของกิจกรรมในกระบวนการเรียนรู้ (Process of Learning) เป็นการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลงมือกระทำกิจกรรม มีทักษะทั้งในเชิงความคิด และเทคนิควิธีที่จะใช้ปฏิบัติงานและแก้ปัญหาในชีวิตจริง (วัชรพล วิบูลศรีน และคณะ, 2563)

การจัดการเรียนรู้สมรรถนะเชิงรุกกับการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

การจัดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะเอื้อให้ครูมีการจัดการเรียนรู้เชิงรุก เนื่องจากการเรียนรู้ฐานสมรรถนะเน้นการปฏิบัติ การทำได้ หรือการลงมือทำซึ่งการเรียนรู้เชิงรุกจะช่วยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ โดยนักเรียนต้องมีการเคลื่อนไหวร่างกายในอิริยาบถต่าง ๆ ได้ใช้แรงหนักบ้าง เบาบ้าง ใช้ความคิด มีความรู้สึกที่ต้องการจะทำหรือสนุกที่จะทำและนักเรียนมีโอกาสนำมาปรึกษาหารือ และร่วมมือทำงานกับเพื่อนพาสานความรู้ทักษะ และคุณลักษณะที่จำเป็นมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานแก้ปัญหาต่าง ๆ จนเกิดความสำเร็จซึ่งนักเรียนจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ เจตคติ/คุณลักษณะ

ที่จำเป็นต่อการพัฒนาสมรรถนะนั้นรวมไปถึงได้รับการฝึกฝนให้นำไปใช้ในการแก้ปัญหา หรือใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ

กรอบแนวคิดการวิจัย



ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ประจำปีการศึกษา 2568 ณ ศูนย์การเรียนรู้ภาษา (Languages Learning Center, LLC) จำนวน 2 ห้อง รวม

จำนวนนักเรียนทั้งหมด 60 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ประจำปีการศึกษา 2568 ณ ศูนย์การเรียนรู้ภาษา (Languages Learning Center, LLC) เมืองเสียมเรียบ ประเทศกัมพูชา โดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ทั้งนี้โรงเรียนจัดนักเรียนแบบคละความสามารถ ซึ่งถือได้ว่าห้องเรียนแต่ละห้องมีความเท่าเทียมกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม โดยได้ทำการสุ่มมาเพียง 1 ห้องเรียน จำนวน 31 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ หลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่

2.1 ระดับความสามารถทักษะการสื่อสารด้านการพูดและการฟังภาษาไทย ก่อนเรียนและหลังเรียนของหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ

2.2 ระดับความเหมาะสมและความเป็นไปได้จากการประเมินหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ ตามเกณฑ์ที่กำหนด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้ระยะเวลาในการทดลอง สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง มีค่าความเที่ยงของสอดคล้องภายในเท่ากับ .770 ซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ด้านความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.54$) หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด โดยแบ่งออกเป็น 4 หน่วยการเรียนรู้ ประกอบด้วย

- หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 : ภาษาไทยที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

สาระเรียนรู้ภาษาไทยตั้งแต่ขั้นพื้นฐาน และพัฒนาการเป็นผู้พูดภาษาไทย

- หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 : หลักไวยากรณ์และคลังคำศัพท์พื้นฐาน

สาระเรียนรู้ทักษะการฟัง พูด และการสนทนาพื้นฐาน

- หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 : หลักไวยากรณ์และคลังคำศัพท์ขั้นพัฒนาการ

สาระเรียนรู้ทักษะการฟัง พูด และการสนทนาโต้ตอบอย่างสมบูรณ์แบบ

- หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 : คำศัพท์ภาษาไทยขั้นสูง

สาระเรียนรู้การใช้ภาษาไทยของเจ้าของภาษา ทั้งสำนวน โวหาร และแสลงต่าง ๆ

จากนั้นผู้วิจัยจึงนำแผนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวที่ได้ทำการแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนระดับชั้นอื่นที่ลงทะเบียนในหลักสูตรภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยการทดลองใช้ จำนวน 2 แผน ปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญในประเด็นของเวลาทำกิจกรรมให้กระชับขึ้นแล้วจึงจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2) แบบทดสอบวัดความสามารถทักษะการสื่อสารด้านการพูดและการฟังภาษาไทย สำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ จำนวน 30 ข้อ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความถูกต้องเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้ นำแบบวัดความสามารถในทักษะการสื่อสารด้านการพูดและการฟังที่ผ่านค่า (IOC) ระหว่าง 0.60–1.00 แล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนระดับชั้นอื่นที่ลงทะเบียนในหลักสูตรภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย และหาค่าอำนาจจำแนก แล้วจึงวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของข้อสอบทั้งฉบับ ได้เท่ากับ 0.771 แล้วจึงจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3) แบบประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ โดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่า IOC ระหว่าง 0.60–1.00 และความเที่ยงโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alphacoefficient) เท่ากับ .991 เป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก มากที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. นำหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบจากการประชุมกลุ่มย่อย (Focus group) จำนวน 9 ท่าน โดยการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการแนวคิดของการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยให้แก่ผู้เชี่ยวชาญได้เข้าใจตรงกัน และร่วมวิพากษ์ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของของหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น ตามประเด็นที่กำหนดพร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์

2. สร้างและออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง ซึ่งภายในแผนการจัดการเรียนรู้จะประกอบด้วยบันทึกหลังการจัดการเรียนรู้ และแบบสังเกตพฤติกรรม โดยผู้วิจัยได้ลงมือเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

3. ใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทักษะการสื่อสารด้านการพูดและการฟังภาษาไทย สำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ มีจำนวนทั้งหมด 30 ข้อ คะแนนเต็ม 30 คะแนน เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก ที่ได้พัฒนาขึ้น

4. ใช้แบบประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ โดยผู้เชี่ยวชาญ โดยผู้ศึกษาลงมือเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทักษะการสื่อสารด้านการพูดและการฟังภาษาไทยของนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบก่อนและหลังเรียน โดยใช้ Wilcoxon Signed Ranks Test

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ โดยผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้สูตร Wilcoxon Signed Ranks Test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการทดสอบค่าที่ แบบไม่อิสระต่อกัน (Dependent t-test) (Ferguson, 1989)

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$, S.D.=0.59) เมื่อศึกษาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความสำคัญและความจำเป็นของหลักสูตร ด้านจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และโครงสร้างหลักสูตร อยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 3 ด้าน ($\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.60; $\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.72; $\bar{X} = 4.54$, S.D.= 0.70)

วัตถุประสงค์ที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ได้องค์ประกอบของหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารที่พัฒนาขึ้น ประกอบด้วย 1. ความเป็นมาและความสำคัญ 2. หลักการมีจุดเน้นในการใช้พัฒนาทักษะทางด้านภาษา ทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาไทยได้เป็นอย่างดี 3. จุดมุ่งหมายเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดและการฟังภาษาไทย 4. โครงสร้างหลักสูตร โดยเน้นพหุภาษา หลักไวยากรณ์และคลังคำศัพท์พื้นฐาน สระ คำประโยคและข้อความสั้น ๆ 5. แนวทางการบริหารจัดการหลักสูตรที่มุ่งเน้นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านทักษะการพูดและการฟังภาษาไทย เกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลาย 6. กิจกรรมการเรียนการสอน 3 ชั้น ได้แก่ ขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป โดยเน้นการใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้เพื่อให้เกิดการรับรู้จดจำและเรียนรู้สิ่งใหม่ผ่านประสาทสัมผัสที่หลากหลาย และ 7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง

วัตถุประสงค์ที่ 3 ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนกัมพูชามีความสามารถทักษะการสื่อสารด้านการพูดและการฟังภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วัตถุประสงค์ที่ 4 ผลการวิจัย พบว่า หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมและความเป็นไปได้ต่อการนำไปใช้ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$, S.D.=0.69)

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$, S.D.=0.59) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะวิธีและเทคนิคในการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกัมพูชาที่พัฒนาขึ้นมีความหลากหลาย กล่าวคือ ครูได้มีการถ่ายทอดความรู้หลากหลายช่องทาง เช่น

Skype Line Facebook Google hangout YouTube เป็นต้น และครูและนักเรียนอยู่ต่างสถานที่กัน สามารถติดต่อปฏิสัมพันธ์กันได้ตลอดเวลาผ่านระบบออนไลน์ ซึ่งสอดคล้องกับผลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ส่งผลให้การเรียนการสอนไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เพียงแค่ในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว แต่มีการจัดการเรียนการสอนผ่านสื่อออนไลน์ต่าง ๆ ทำให้ความนิยมในการเรียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนกัมพูชาเพิ่มมากขึ้น ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ กระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ เพื่อสร้างหรือเพิ่มพูนความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) ความสามารถ (Ability) และทัศนคติ (Attitude) ของบุคลากรซึ่งจะช่วยปรับปรุงให้การปฏิบัติงานของบุคลากรมีประสิทธิภาพสูงขึ้น และเป็นรูปแบบที่เหมาะสมในการพัฒนาครู เพราะถือว่าเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ในด้านการเพิ่มพูนความรู้ใหม่ให้แก่ครูที่ได้รับการพัฒนา ได้นำความรู้และทักษะต่างๆ สอดคล้องกับ Tamimi Sa'd & Rajabi (2018) ที่ได้กล่าวถึงวิถีใหม่ของคนว่าที่ผู้เรียนสามารถค้นคว้าความรู้ได้จากแหล่งข้อมูลทั่วโลกสามารถเรียนได้โดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่ เลือกเรียนรู้เนื้อหาที่ตนเองมีความสนใจได้อย่างเฉพาะเจาะจง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นผู้เรียนก็ต้องมีวินัยในการจัดการองค์ความรู้ด้วยตัวเอง และหมั่นหาแบบฝึกหัดอย่างสม่ำเสมอ และที่โดดเด่นที่สุดในการเรียนการสอนผ่านระบบออนไลน์นั้น คือเรื่องของความสะดวกในการเดินทางของทั้งผู้เรียนและผู้สอนที่ไม่จำเป็นต้องเดินทางมาพบกัน หรือเสียค่าใช้จ่ายในการเข้าสถานที่อีกต่อไป สอดคล้องกับแนวคิดของ ทิศนา ขัมมณี (2554) ได้กล่าวถึง การจัดการเรียนการสอนและครูในศตวรรษที่ 21 ที่จะพัฒนาทักษะทางด้านภาษาและการสื่อสารตามหลักการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ความรู้ (Constructivism) ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเองจากความรู้เดิมที่มีอยู่ผ่านกระบวนการคิดเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมเกิดเป็นโครงสร้างทางปัญญา (Cognitive Structure) ของผู้เรียนเอง

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า องค์ประกอบของหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารที่พัฒนาขึ้นสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบนั้น มีความสอดคล้องกับกระบวนการพัฒนาหลักสูตรของทาบ (Taba, 1962) 7 ขั้นตอน ได้แก่ 1) วิจัยความต้องการ 2) กำหนดจุดมุ่งหมาย 3) คัดเลือกเนื้อหาสาระของหลักสูตร 4) จัดลำดับเนื้อหาสาระ 5) คัดเลือกประสบการณ์ 6) จัดประสบการณ์ และ 7) กำหนดสิ่งที่ต้องประเมินและวิธีการประเมินผล โดยหลักสูตรที่ได้พัฒนาขึ้นนั้นมีจุดเน้นในการใช้พัฒนาทักษะทางด้านภาษา ทั้งทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาไทยได้เป็นอย่างดี ซึ่งได้มีการออกแบบโครงสร้างหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารที่เน้นการสอนเกี่ยวกับพยัญชนะหลักไวยากรณ์และคลังคำศัพท์พื้นฐาน สาระ คำประโยคและข้อความสั้น ๆ ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้และเทคนิควิธีการสอน 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป เพื่อให้เกิดการรับรู้จดจำและเรียนรู้สิ่งใหม่ผ่านประสาทสัมผัสที่หลากหลาย และ 7. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง ที่เป็นเช่นนี้เพราะความสามารถทางทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาไทยนั้นเกิดจากความรู้และความเข้าใจในภาษา (Competence) ที่เกิดขึ้นเองภายในของทุกคนอย่างอัตโนมัติ เป็นความรู้ที่ผู้พูดใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ที่สามารถสร้างและเข้าใจประโยคในภาษาได้โดยไม่มีขอบเขตจากเจ้าของภาษา นำไปสู่

ความรู้และความสามารถเข้าใจโครงสร้างในประโยคอย่างถูกต้อง โดยผู้วิจัยได้นำผลที่ได้จากการพัฒนาหลักสูตรไปทำการตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร เพื่อหาความเหมาะสมหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ในภาพรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน จะเห็นได้ว่าหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมและความเป็นไปได้ต่อการนำไปใช้ในระดั้มากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$) สอดคล้องกับงานวิจัยของ จักรกฤษณ์ จันทะคุณ (2560) ที่วิจัยพบว่า หลักสูตรเตรียมความพร้อมรับมือน้ำท่วมตามแนวคิดพี่สอนน้อง สำหรับนักเรียนในพื้นที่เสี่ยงภัยภายหลังการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญแล้วหลักสูตรมีความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Davis and Rimm (1994) กล่าวว่า หลักสูตรเสริมเป็นหลักสูตรที่มีความเหมาะสมเพิ่มทั้งความรู้ ทักษะและมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เกิดแรงจูงใจและเจตคติทางบวกต่อการเรียนรู้มีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถชี้นำตนเองได้ สอดคล้องกับแนวคิดของ Gagne and Briggs (1974) ได้กล่าวว่า การเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศต้องสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคม และมีความหมายต่อชีวิตของผู้เรียน ยึดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม

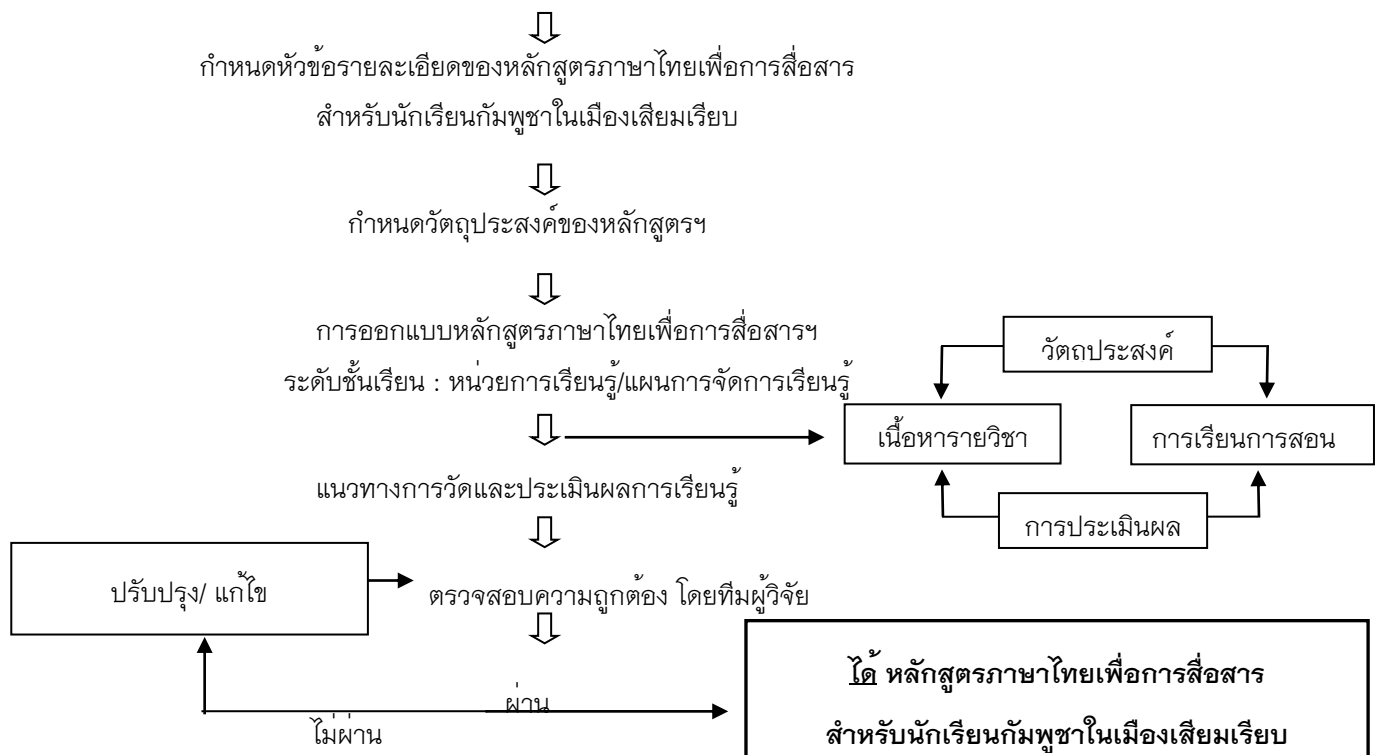
ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า นักเรียนกัมพูชามีความสามารถทักษะการสื่อสารด้านการพูดและการฟังภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่เป็นเช่นนี้เพราะแสดงว่าหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารที่พัฒนาขึ้นสามารถนำมาเป็นเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้แก่นักเรียนชาวต่างชาติให้มีความชำนาญ เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารกัน และการเรียนรู้ภาษาไทยจะช่วยให้ชาวต่างชาติสามารถติดต่อสื่อสารกับคนไทยได้ง่ายขึ้น เข้าใจวัฒนธรรมไทยมากขึ้น และมีส่วนร่วมในชีวิตประจำวันได้มากขึ้น นอกจากนี้ การเรียนภาษาไทยยังสามารถเปิดโอกาสให้ชาวต่างชาติมีโอกาสทางการศึกษาและอาชีพมากขึ้นในประเทศไทย สอดคล้องกับ คณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (2562) ได้กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านภาษาและการสื่อสาร ซึ่งจะช่วยให้สถานศึกษาสามารถออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับความต้องการและบริบทของตนได้ โดยหลักสูตรที่ได้พัฒนาขึ้นนั้นต้องมีจุดเน้นในการใช้พัฒนาทักษะทางด้านภาษา ทั้งทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาไทยได้เป็นอย่างดี ทำให้เกิดการสร้างความน่าสนใจในการตอบคำถามหรือข้อสงสัยของผู้เรียน ดังนั้น ครูต้องอาศัยเทคนิควิธีการสอนที่หลากหลายผ่านการปฏิบัติ เพื่อให้เกิดทักษะความชำนาญ ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้และนำไปสู่การปฏิบัติอย่างถูกต้องจึงจะสามารถเกิดผลสัมฤทธิ์ได้

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 4 พบว่า หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมและความเป็นไปได้ต่อการนำไปใช้ในระดั้มากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$, S.D.=0.69) สามารถอธิบายได้ถึงเป้าหมายเพื่อตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตร เพื่อนำสารสนเทศจากการประเมินไปใช้ ประโยชน์ในการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารที่พัฒนาขึ้นสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของชาวต่างชาติ โดยเฉพาะนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบให้สอดคล้อง

กับเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร นอกจากนี้ผู้วิจัยได้การสร้างและออกแบบหน่วยการเรียนรู้ภาษาไทยที่มีกระบวนการที่เหมาะสมสอดคล้องกับสภาวะทางสังคมและวัฒนธรรมไทยและการจัดการเรียนการสอนที่ดีจะช่วยส่งเสริมให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จได้รวดเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริชัย กาญจนวาสี (2550) ได้กล่าวถึงวิธีการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของหลักสูตรและมีความสอดคล้องกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ตามเกณฑ์การพิจารณาค่าดัชนี IOC และทุกองค์ประกอบมีความเหมาะสม และความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด นอกจากนั้น การเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบโดยเฉพาะผู้สอนเองที่ต้องเสริมสร้างทักษะของตนเกี่ยวกับเทคโนโลยีอยู่ตลอดเวลาเพื่อนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอน และการจัดทำสื่อต่างๆ มีความถูกต้องสอดคล้องกับความพร้อมของผู้เรียนในการรับข้อมูลซึ่ง จะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถรู้และเข้าใจในทันทีโดยไม่ต้องตีความ การโพสต์และการมอบหมายภารกิจที่ดี มีคุณภาพจะทำให้กิจกรรม หรือภารกิจที่ได้รับมอบหมายสำเร็จตามเป้าหมายที่ผู้สอนได้วางไว้

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

กระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development)



ภาพที่ 2 แสดงขั้นตอนกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกัมพูชาในเมืองเสียมเรียบ

จากภาพที่ 2 จะเห็นได้ว่า องค์ความรู้ใหม่ที่ค้นพบจากงานวิจัยนี้สามารถนำไปเป็นประโยชน์ในการพัฒนาหลักสูตรเสริมสมรรถนะสำหรับสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติ (ทักษะการอ่านและการฟัง) ผ่านการเรียนรู้การสอนฐานสมรรถนะ 7 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร (2) หลักการของหลักสูตร (3) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร (4) โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร (5) กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (6) สื่อและแหล่งการเรียนรู้ (7) การวัดและประเมินผล

สรุป

ปัจจุบันความต้องการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศให้ชาวต่างชาติ (ทักษะการอ่านและการฟัง) ได้รับความนิยมมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นสถานภาพนักเรียน นักศึกษา คนวัยทำงาน ตลอดจนผู้สูงวัยชาวต่างชาติที่มีแนวโน้มย้ายถิ่นฐานมาอาศัยอยู่ในประเทศไทยกันมากขึ้น ดังนั้น หลักสูตรที่ดีต้องสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคม มีความหมายต่อชีวิตของผู้เรียน ยึดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมและมีเทคนิคการเลือกสื่อสำหรับสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติ (ทักษะการอ่านและการฟัง) ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์เป็นสื่อการสอนที่จะช่วยให้ครูผู้สอน หรือผู้ที่ทำงานในแวดวงชาวต่างชาติที่สนใจเรียนรู้ภาษาไทย สามารถที่จะนำไปต่อยอดในการสอนหรือพัฒนาบทเรียนเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการอ่านภาษาไทยของชาวต่างชาติให้มีประสิทธิภาพได้มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า การศึกษาค้นคว้าข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ดังนั้น สามารถใช้ข้อมูลสารสนเทศที่เป็นตัวบ่งชี้และองค์ประกอบเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการอ่านภาษาไทยแก่นักเรียนชาวต่างชาติได้

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า องค์ประกอบของหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารที่พัฒนาขึ้นนั้นทำให้ทราบถึงกระบวนการของหลักสูตรฯ ด้านเนื้อหาด้านกิจกรรมการเรียนรู้ การสอน สื่อการสอน และด้านการวัดผลประเมินผล แล้วได้นำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสารที่มุ่งเน้นการสอนหลักภาษาไทยให้นักเรียนชาวต่างชาติให้ได้ความรู้และความเข้าใจภาษาไทยมากขึ้น ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ 3 ชั้น ได้แก่ ชั้นนำ ชั้นสอน ชั้นสรุป ทั้งหลักภาษาไทยในการ ฟัง การพูด การอ่าน การเขียนหลักภาษาไทยอย่างถูกต้อง

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า ระดับความสามารถทักษะการสื่อสารด้านการพูดและการฟังภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนนั้น ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปต่อยอดเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตรภาษาไทย ซึ่งอาจจะจัดแบ่งการเรียนการสอนตามระดับความสามารถ

ของผู้เรียน โดยนักเรียนจะได้เรียนตั้งแต่พื้นฐานทางภาษา ไปจนสามารถสื่อสารภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่ว เป็นต้น

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 4 พบว่า ดังนั้นรูปแบบของประเมินหลักสูตรควรพัฒนาองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์การประเมินควรมีการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) ขององค์ประกอบประเมิน ด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันที่มีความเหมาะสมกับบริบทของการสอนหลักภาษาไทยให้นักเรียนชาวต่างชาติ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีบูรณาการหลักสูตรเสริมกับรายวิชาในสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ ร่วมกับการเรียนรู้ในกระบวนการค้นคว้าใหม่ที่มีแพลตฟอร์ม (Platform) การเรียนรู้อย่างหลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกแพลตฟอร์มการเรียนรู้ได้ด้วยตนเองสอดคล้องกับแบบการเรียนรู้หรือ Learning Style ของแต่ละบุคคล และสามารถนำผลการวิจัยมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- คณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา. (2562). รายงานพันธกิจด้านการปฏิรูปการศึกษาผ่านหลักสูตรและการเรียนการสอนฐานสมรรถนะ (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา.
- ทิตินา แชมมณี. (2554). ศาสตร์การจัดการเรียนรู้องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 14). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรณี สীগิจวัฒน์. (2558). วิธีการวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- พรสวรรค์ บึงราษฎร์ และ อภิชา แดงจำรูญ. (2567). การพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง อาณาจักรไทยสมัยรัตนโกสินทร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารนวัตกรรมการจัดการศึกษาและการวิจัย, 6(1), 173–182. สืบค้นจาก <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jemri/article/view/266853>
- เมธิ ปิยะกุล. (2559). เทคนิคการประเมินโครงการ. กรุงเทพฯ: งานดี.
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2560). ศาสตร์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรพล วิบูลศริน. (2563). การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ: แนวคิดสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). องค์แห่งการเรียนรู้และการจัดการความรู้. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ตถาตัพปปบลีเคชั่น.

- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2560). *พัฒนาหลักสูตรและการสอน-มิติใหม่*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2550). *ทฤษฎีการประเมิน*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สาวิณี รอดบัณฑิต และ กิ่งกาญจน์ บุรณสินวัฒนกุล. (2567). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้ PACE Model เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักการใช้ภาษาไทยและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารนวัตกรรมการจัดการศึกษาและการวิจัย*, 6(4), 747–758. สืบค้นจาก <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jemri/article/view/269969>
- Anaraki, F., Dadras, M., Arun Pinto, C., Manomat, T., & Amirkhani, M. (2024). Social media in education. *International Journal of Multidisciplinary in Management and Tourism*, 8(2), 191–198. <https://doi.org/10.14456/ijmmt.2024.14>
- Davis, G. A., & Rimm, S. B. (1994). *Education of the gifted and talented*. (3rd ed.). Massachusetts: Allyn & Bacon.
- Ferguson, G. (1989). *Statistical analysis in psychology & education*. New York: McGraw–Hill.
- Gagne, R. M., Briggs, L. J., & Wager, W. W. (1974). *Principles of instructional design*. (4th ed.). California: Harcourt Brace Jovanovich College Publishers.
- Hang, S., & Chayanuvat, A. (2024). Exploration of Chinese novice teachers' teaching practices and questioning in teaching English reading classes. *International Journal of Multidisciplinary in Management and Tourism*, 8(1), 135–152. <https://doi.org/10.14456/ijmmt.2024.10>
- Oliver, R. L. (2010). *Satisfaction: A behavioral perspective on the consumer*. (2nd ed.). New York: Routledge.
- Taba, H. (1962). *Curriculum development: Theory and practice*. California: Harcourt, Brace & World.
- Tamimi Sa'd, S. H., & Rajabi, F. (2018). Teaching and learning vocabulary: What English language learners perceive to be effective and ineffective strategies. *Center for Educational Policy Studies Journal*, 8(1), 139–163. <https://doi.org/10.26529/cepsj.492>
- Tyler, R. W. (1957). *Basic principles of curriculum and instruction*. Chicago: University of Chicago Press.